

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γιώργο, γειά σου.

Την έχασα τη συντροφιά σου την περασμένη εβδομάδα, ελπίζω να με συγχωρέσεις. Ξέρεις έρχονται κάποτε και κάτι ανωμαλίες, κάτι ανημποριές, κάτι αρθριτικά, κάτι σπασίματα, κάτι πετρούλες στα νεφρά, στη χολή, κάτι γόνατα που δεν υπακούουν στο περπάτημα, αποκτήματα όλα, σοδιά από τη ζωή, μαζί με την πείρα της ζωής.

Αλήθεια, πόση σημασία έχει, η ηλικία, τότε γερνάει κανείς; Στέκεται κάποτε κανείς κι αναρωτιέται. Βλέπει τα παιδιά να μεγαλώνουν, να παντρεύονται και νομίζει πως ήταν χθες που ήταν κι αυτός παιδί. Και θυμάται κάποια όνειρα, κάποιες σκέψεις, κάποια ζωή που θα έφτιαχνε. Θα την δημιουργούσε αλλιώς, διαφορετικά.

Και βρίσκεται κάποια μέρα προσγειωμένος σε μια πραγματικότητα τόσο διαφορετική από εκείνη που ονειρεύτηκε, που πόθησε, που λογάριζε, που απόβλεπε, μια ζωή αλλιώς που όμως η πραγματική είναι αυτή που ζει τώρα. Μια ζωή γεμάτη με το σήμερα, με τα παιδιά και τα εγγόνια, με τις έγνοιες τους και τη φροντίδα τους, με τα προβλήματά τους, με πόδια βαριά, με κάποιες δυσκαμψίες και ξεχνάει το χθες και προχωρεί. Κι απορεί, πως έγινε να δυσκολεύεται να φορέσει τις κάλτσες του, να αποφεύγει τις πολλές κινήσεις, να νιώθει τα πόδια του βαριά.

“Μα εγώ ήμουν μια χαρά, έτρεχα σαν το ζαρκάδι, ούτε η μέση μου με πόνεσε ποτέ. Λες να γέρασα;” Δεν θέλει να το παραδεχτεί. Η γιαγιά μου δεν ήθελε να πιστέψει ότι είχε πατήσει τα ογδόντα. Αλλά είναι ένα λεγόμενο, “καιρός φέρνει τα λάχανα καιρός τα παραπούλια”. Το μυστικό είναι να δεχτεί κανείς και να παραδεχτεί ότι τα γηρατειά είναι νόμος φυσικός απaráβατος και αναπόφευκτος αλλά ΔΕΝ είναι τέλος. Κι είναι τόσο όμορφο να βλέπεις πιο καθαρά τα πράγματα με την πείρα της ζωής. Να βλέπεις εκεί που άλλος νιώθει πως τελείωσε ο κόσμος σε κάποια αναποδιά, να ξέρεις ότι... θα περάσει κι αυτό, θα περάσει. Όταν καταλαβαίνεις ότι εκεί που βλέπεις “αγάπες και λουλούδια” στους πολιτικούς μην τα πάρεις στα σοβαρά, γιατί μπορεί να δεις και... μαχαιρώματα.

Όταν μπορείς να διαβάσεις κι ανάμεσα στις γραμμές, για παράδειγμα, όταν βλέπεις σε –υποτίθεται – έρευνες να προβάλλονται κουσούρια κι

ανθελληνικά ευρήματα καταλαβαίνεις ότι υπάρχει σκοπιμότητα. Όταν στα σχολικά βιβλία βλέπεις ιστορικές και θρησκευτικές ανακρίβειες, με την πείρα της ηλικίας, βλέπεις πως δεν είναι τυχαία. Τέλος αυτό το φαινόμενο της παράνομης μετανάστευσης των καιρών μας, τι λες, είναι τυχαίο. Έγινε ποτέ να μπαίνεις σε ξένη χώρα χωρίς άδεια; Σαν να μπαίνεις στο σπίτι του άλλου χωρίς να τον ρωτήσεις, χωρίς να σου ανοίξει την πόρτα; Με τη γνώση και την πείρα βλέπεις ότι κάπου κρυφά σχεδιάζεται ανακάτωμα, γκρέμισμα συνόρων και θρησκειών και ταυτοτήτων.

Η πείρα, η γνώση η μεγάλη μας σοδιά από τη ζωή.

Και πάντα κάτι ακόμα παίρνουμε και πάντα ακόμα δίνουμε. Δικαίωμα η αποχώρηση από την ενεργό υπηρεσία, “πόσο γλυκιά η ξεκούραση σαν μένει η στράτα πίσω”.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Εγώ και χιλιάδες αναγνώστες μας σε χάσαμε αγαπτε φίλε τη περασμένη εβδομάδα και πολύ χαιρόμεθα που είσαι πάλι κοντά μας. Όταν οι «ανωμαλίες» είναι περαστικές πρόκειται για ένα αναπόφευκτο κομμάτι της ζωής, ειδικά για μάς που σηκώνουμε το βάρος μερικών χρόνων, «μερικών» μόνο χρόνων τονίζω. Εγώ πιστεύω πως είμαστε όσο χρόνων νιώθουμε, επειδή έχω γνωρίσει νεαρούς γηρασμένους και σου λένε ύστερα από 2-3 ώρες εργασίας πως... κουράστηκαν, ή δεν έχουν όνειρα, φιλοδοξίες, σχέδια για το μέλλον τους. Τα διάφορα ποναλάκια από κάποια ηλικία και μετά είναι

παράσημα για μια καλή και δημιουργική ζωή. Το γεγονός ότι ζούμε και δημιουργούμε είναι ανεκτίμητο δώρο και θα πρέπει να υποδεχόμαστε με ευλάβεια κάθε πρωινό ακόμη και σαν το σημερινό με βροχή και κρύο.

Οι Αυστραλοί λένε πως σημάδι τού γήρατος είναι όταν μάς φαίνονται νεαροί όλοι οι αστυνομικοί, αλλά τί σημασία έχουν αυτά, αφού εγώ χαιρουμε όταν βλέπω γκριζομάλληδες τούς γιους μου και τα εγγόνια μου να ετοιμάζουν τις δικές τους οικογένειες; Εγώ, πάντως, μοιάζω της γιαγιάς σου και παρόλο που δεν κρύβω τα χρόνια μου, νιώθω πολύ πιο νέος και όπως λες το γήρας ΔΕΝ είναι τέλος.

Καταλαβαίνω απόλυτα τον προβληματισμό σου για τα όνειρα μιας ζωής όπως θα την θέλαμε και δεν την πετύχαμε, αλλά δεν είσαι ο μόνος Γρηγόρη. Όλοι οι άνθρωποι θα ήθελαν να κάνουν στη ζωή τους κάτι διαφορετικά, ακόμη και αυτοί που τους θεωρούμε επιτυχημένους, αλλά η «επιτυχία» στη ζωή, όπως η ευτυχία, είναι κάτι πολύ υποκειμενικό. Θα μπορούσαμε να μιλούμε σε πολλές εκδόσεις για την επιτυχία και την ευτυχία, που μου θυμίζει την περίπτωση ενός παλιού τυπογράφου που μου έλεγε πως ευτυχία για τον ίδιο ήταν να ψήνει κάθε Κυριακή μερικές μπριζόλες στο μπαρμπεκιού για να τις μοιράζεται με τη γυναίκα του και τις δύο κορούλες του. Ενώ, ένας συμπάροικος μου είπε κάποτε πως σ' όλη του τη ζωή τού έλειπαν εκατό χιλιάδες δολάρια, παρόλο που είχε δημιουργήσει μια σεβαστή περιουσία. Ο άνθρωπος αυτός δεν θα αναγνώριζε την ευτυχία ακόμη και αν έπεφτε πάνω της...

Όσον αφορά στους πρόσφυγες, όπως τους θεωρώ εγώ γιατί κάθε άλλο παρά μετανάστες είναι, νόμιμοι ή παράνομοι, δεν είναι αυτοί το πρόβλημα, αλλά αυτοί που τους ανάγκασαν να βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή τους και των παιδιών τους. Οι άνθρωποι αυτοί δεν μπαίνουν στα σπίτια μας χωρίς να μάς ρωτήσουν, μπαίνουν επειδή εμείς γκρεμίσαμε τα δικά τους, επειδή τούς κλέψαμε το βίος τους και το μέλλον των παιδιών τους. Δεν λέω ότι εσύ ή εγώ διαπράξαμε αυτά τα φρικτά εγκλήματα, αλλά δεν πρέπει και να έχουμε την απαίτηση οι Ισραηλίτες να βομβαρδίζουν τους Παλαιστίνιους και αυτοί να κάθονται στη χώρα τους για να σκοτωθούν και τα παιδιά τους, ή οι Ιρακινοί να βομβαρδίζονται από τους Αμερικανούς, οι Κούρδοι από τους Τούρκους, οι Αφγανοί από την Νατοϊκή συμμαχία κλπ. κλπ.

Χθες έγραψα στον «Κόσμο» μας για τα εγκλήματα των αποικιοκρατών στην Αφρική, την Ασία, την Αμερική, αν και παρέλειψα την Αυστραλία όπου οι εισβολείς διέπραξαν φρικτά εγκλήματα εναντίον των Αβοριγίνων και ερωτώ αν οι Αφρικανοί θα πνίγονταν στη Μεσόγειο προσπαθώντας να γλιτώσουν από ακραία φτώχεια, αν οι Ευρωπαίοι δεν είχαν κλέψει τους θησαυρούς της γης τους. Επειδή γεννήθηκα και μεγάλωσα σε ευρωπαϊκή αποκία, στην Αίγυπτο οι φελάχοι (αγρότες) που καλλιεργούσαν το βαμβάκι ζούσαν σε καλύβες από λάσπη και ο Νείλος ήταν το αποχωρητήριό τους, το λουτρό τους, ο νεροχύτης και το πλυσταριό τους. Συνέπεια της άθλιας κατάστασης ήταν ν' αποδεκατίζονται από το μικρόβιο μπιλχάρτζια ουρώντας αίμα, ενώ το ακατέργαστο βαμβάκι πήγαινε στα εργοστάσια της Αγγλίας για να κατασκευαστούν τα περίφημα υφάσματα από αιγυπτιακό βαμβάκι και να πλουτίζουν οι Αγγλοι βιομήχανοι. Οι Ευρωπαίοι κυρίως, αλλά και οι Αμερικανοί, ευθύνονται για τις τραγωδίες που υποφέρουν οι χώρες της Ασίας, Αφρικής και Λατινικής Αμερικής και οι λαοί τους, αλλά με τη θεωρία για το δίκαιο τού ισχυρού δεν πρόκειται ν' απολογηθούν ποτέ για τα εγκλήματά τους...